

Ehl-i Kitap necat mıdır?

Muharrem OKUR: “Peygamber Efendimiz (asm) son peygamber olduğuna nazaran; ondan sonraki safiyane inanan ehl-i kitaptan ehl-i necat var mıdır?”

“Ehl-i Kitap” tabiri, her ne kadar sözlükte “Kitaba tâbî olan” mânâsında Müslümanları da içine alıyor olsa da; ıstılâhta Kur’ân’dan önce indirilen İlâhî Kitaplara inananlar mânâsında Yahudi ve Hıristiyanlara verilen unvandır.

Yahudi ve Hıristiyanlardan Allah’a ve son Resulü olan Hazret-i Muhammed’e (asm) iman eden bahtiyarların Sırat-ı Müstakim üzere olduklarından; dolayısıyla ehl-i necat olduklarından tereddüdümüz yok. Habeş Kralı Necati gibi, Yermük Savaşı esnasında Müslüman olarak iki rekât namazdan başka namaz kılmak nasip olmadan şehit düşen Rum Komutan Cerece gibi, Prens Bismark gibi, Mister Karleyl gibi, Yusuf İslâm gibi Ehl-i Kitap iken Kur’ân’ın şefkati ile ihata edilen bahtiyarların sayısı bir hayli fazla.

İslâmiyet ile şereflenmemiş diğer ehl-i Kitap’a gelince; onları öncelikle Kur’ân açısından değil, kendi kitapları açısından bir sorgulayalım derseniz: Ellerindeki kitabın, Allah’ın vahyettiği kitap olup olmadığına bakıyorlar mı acaba. Bir Müslüman kendi dinini defalarca sorgulamakta hiç de mahzur görmezken; bir Ehl-i Kitap “İlâhî Kitap” diye bağlanıp inandığı kitabı hiç mi sorgulamıyor; anlamak mümkün değil.

Oysa daha başlangıçta; kendi ataları Allah’ın vahyine sâdık kalmayıp İlâhî Kitabı bozmakla aslında en büyük vefasızlığı ve ihaneti kendi dinlerine yapmışlar. Bu ihanetle, binlerce yıllık nesillerini kör ve hurafe bir inancın eşiğinde sürükleyerek, tüyler ürpertici bir batıl çığıra da neden olmuşlar!

Bu gün için kendi kitaplarının aslı da ellerinde bulunmayan Ehl-i Kitabın “imani” için yine de şefkatli olmakta fayda var: Kur’ân Ehl-i Kitaba diğer inanç sahipleri yanında hususî bir yakınlık duyuyor ve imana çağırıyor: “De ki: “Ey Ehl-i Kitap! Gelin, sizinle aramızda bulunan ortak bir sözde buluşalım: Ancak Allah’a ibadet edelim; O’na hiçbir şeyi ortak koşmayalım; Allah’ı bırakıp, birbirimizi Rab olarak benimsemeyelim!” 1

Bir diğer âyet de soruyor: “Ey ehl-i Kitap! Sizler bildiğiniz halde Allah’ın âyetlerini niçin inkâr ediyorsunuz?” 2

Kur'ân'da Ehl-i Kitabın müşriklerle bir tutulmayarak, hiç olmazsa iffetli kadınlarının, yemeklerinin ve kestikleri hayvanların helâl kılınması³, Kur'ân'ın bu zümreye karşı duyduğu yakınlığın ve gösterdiği şefkatin en bariz örneklerinden olsa gerektir.

Ehl-i Kitabın, geçmişte her ne kadar Allah'ın sıfatlarını yanlış tanımış ve yanlış inanmış olsalar da; günümüzde eski batıl inançlarından her geçen gün biraz daha uzaklaşarak "Tevhid İncına" yaklaştıkları ve hatta çok yerlerde "Tevhid İncına" ulaştıklarını şükranla görmek mümkün. Geçmişin kini, husûmeti ve adaveti de günümüzde bulunmadığına ve yerini dinsizlere karşı "Ehl-i Kitap" olmanın verdiği dinî bir duygu ile ittifak ve yakınlaşmaya bıraktığına göre; bu aşamada Bedüzzaman Hazretlerinin (ra) ifâde buyurduğu gibi eğer Müslümanlar İslâm ahlâkını kemaliyle yaşarlar ve fiilleriyle gösterirlerse, bu dinlerin tabilerinin cemaatlerle İslâmiyet'e girmeye⁴ taraftar olabileceklerini nazara aldığımızda, günümüz Ehl-i Kitabının îman noktasında bir hayli müsbet mesafe aldığı söylenebilir.

Şüphesiz İslâmiyet Allah katında en makbul, en son ve en mükemmel dindir. Ve hiç şüphesiz İslâmiyet'in bu vasfını bilen ve Hazret-i Muhammed'in (asm) son Peygamber olduğunu bildiği halde kabul etmeyen ve yüz çeviren birisinin, Allah'ın bir olduğuna iman etse de ehl-i necat olduğunu söylemek mümkün değildir. Ancak Bedüzzaman'ın (ra) ifadesiyle "adem-i kabul başkadır; kabul-ü adem başkadır." Bilmeyenlerin ve kasıtsız bulunanların durumu bunlarla bir değildir. "Ehl-i cezbe ve ehl-i uzlet veya işitmeyen veya bilmeyen adamlar, Peygamberi bilmiyorlar veya düşünmüyorlar ki kabul etsinler; o noktada cahil kalıyorlar. Marifet-i İlâhiyeye karşı yalnız "Lâ ilâhe illallah" biliyorlar; bunlar ehl-i necat olabilirler."⁵

Bu durumda Son Peygamber'in (asm) tebliğinden uzak bulunmuş, cahil kalmış, kendisine Allah'ın son dini ulaştırılmamış, kalbinde son din ve son Peygambere (asm) karşı herhangi bir kin, iğbirar ve olumsuz tavır bulunmayan; bununla beraber Allah'ın var ve bir olduğunu tasdik eden bir Ehl-i Kitab'ın ehl-i necat olduğunu; binâenaleyh Ehl-i Cennet olduğunu söylemek mümkündür. Allâh en iyisini bilir.

Dipnotlar

1. Âl-i İmrân Sûresi, 3/64.
2. Âl-i İmrân Sûresi, 3/70.
3. Mâide Sûresi, 5/5.
4. Hutbe-i Şâmiye, S. 20.
5. Mektûbât, S. 322.